

Un zelestial traspàs

Del carrer de l'Argentina, al barri de la Ribera de Barcelona, a l'extraradi, fora del circuit urbà clàssic, Zeleste es prepara de nou a obrir unes portes que tancà el passat 17 de març. Víctor Jou, ànima de la història i d'aquest «traspàs Zelestial», en comenta detalls i anècdotes.

Àngels Pera

Víctor Jou s'ha venut Zeleste. Des del 17 de març, el barceloní barri de la Ribera s'ha quedat sense la sala de concerts, darrere la Cova del Drac, més antiga de Barcelona.

El vell magatzem de «Panos y Novedades» del carrer de l'Argenteria passarà, ben aviat, a ser un magatzem nou de caixes de bombons. Per a Víctor, aquesta venda suposa un retorn a «l'aire menestral que el barri de la Ribera ha tingut sempre».

Però Zeleste no ha mort: el 10 de maig d'enguany, catorze anys després de la inauguració de la sala del carrer d'Argenteria, està previst obrir el nou Zeleste. Un nou espai intern i multidisciplinari que surt del nucli urbà i del circuit habitual de la nit barcelonina.

Víctor Jou, ànima del nou projecte, neguitós, tímid, fet un sac de nervis, ens explica com ha anat aquest traspàs zelestial.

—*¿Quan vas decidir-te a vendre Zeleste?*

—Mira, no s'havia dit mai, però jo ja fa tres anys que estic buscant un local per la zona del Poble Nou per a instal·lar-hi el projecte que ara duc entre mans. Fins i tot ja en tenia un de triat, però amb la nominació de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics vaig haver de canviar de zona, perquè entrava dins del que serà la Vila Olímpica, i ens l'haurien expropiat. O sigui, que ja fa un cert temps que buscava comprador...

—*He llegit unes declaracions teves on deies que t'hauria agradat, donada la manca d'equipaments del barri de la Ribera, que Zeleste fos*

propietat d'alguna institució pública i, en canvi, té l'has venut a un comerciant que hi posarà un magatzem...

—... De caixes de bombons, sí. Home, hauria preferit que s'ho quedés alguna institució, però els tractes amb l'administració són molt lents i calia vendre aviat. I he venut a qui ha comprat.

—*Si t'has venut tota la finca, ¿què passarà amb l'escola de música que hi ha al primer pis?*

—Encara no sé què passarà. S'està discutint si es mantindrà o no, però, de moment, no vull dir-ne res, perquè no hi ha res de segur.

—*Quan mires enrere, quan recordes els primers anys de Zeleste, ¿ho fas amb nostàlgia?*

—No, en absolut. No em considero un sentimental.

Penso que aquells anys vam fer una feina positiva, no només a Barcelona.

Quan a Sevilla o a Orense o a Vigo, per posar-te'n un exemple, no sabien què era un concert de roc perquè no n'havien vist mai cap, hi

anàvem nosaltres. Jo, que em considero l'avi d'aquesta història, crec que la «moguda» ens la vam inventar nosaltres. Aquí, a Zeleste,

es va consolidar tothom que va sortir als setanta: Música Dispersa, que van ser el màxim en aquella època, gent que anaven molt mes enllà del llenguatge que imitaven, van començar aquí. En Ricardo Solfa va debutar aquí a Zeleste, també, l'any 1974, com a microfonista de l'Orquestra Plateria, després de treballar tres anys en una empresa d'assegurances i, com ell, quasi tothom.

—*Però a partir dels 80 va començar a passar de moda.*

—Home, bàsicament va canviar el públic. La gent va canviant i nosaltres hem anat rebent sempre la més jove: cinc generacions han passat per Zeleste... per això, quan sento dir que Zeleste és un clàssic, ho nego rotundament. Per a nosaltres, un clàssic és qui té sempre el mateix públic i, precisament, aquest no és el nostre cas.

—Després de catorze anys, però, se't nota fart, cansat de tot això.

—Una mica. Em sento com el director de cine que s'ha passat catorze anys fent la mateixa pel·lícula. Ara tinc ganes de fer coses noves i, a més, veig possibilitats per fer-les.

—¿Mantindràs el mateix «logo» al nou local?

—Sí, i, per cert, m'agradaria aclarir el que va sortir a la premsa barcelonina no fa gaires dies. Un periodista deia que el logotip de Zeleste va ser obra d'un nen de cinc anys, fill meu. És veritat que el va fer un nen de cinc anys, però no era pas fill meu, perquè no en tinc. El nen, que ara en té 19, és el fill de Jordi Galí i de Sílvia Gubern.

—Molt bé. ¿Per què vas triar el Poble Nou?

—Perquè crec que és la zona idònia. És una zona en expansió, fora del nucli urbà. Crec que la gent ja n'està una mica farta, de sortir les nits a prendre copes i a mirar sempre el mateix i les

DOMÈNEC UMBERT

«Sóc una mica drapaire».

mateixes persones, i acabar la nit amb cinc mil peles menys a la butxaca cada dia. A més, les modes passen massa ràpid per fer el que fa tothom. Nosaltres intentem crear noves necessitats.

—¿Com quines?

—El local que hem llogat al carrer d'Almogàvers és immens. Sóc una mica drapaire, m'agraden molt els edificis vells, i he agafat una nau industrial

que té cabuda per a 4.000 persones, la més gran d'Europa, després del Centre Pompidou de París. Pretenem oferir experiències diverses el mateix dia i a la mateixa hora. Tindrem l'escenari més gran de Barcelona, amb una estructura de serveis i camerinos totalment professionalitzada, una sala on es podran fer concerts de música clàssica, dansa, ballet, teatre, muntatges de vídeo... Hi haurà, a més, un servei de bar i un restaurant obert tot el dia, fins a les cinc de la matinada. En fi, serà un espai multidisciplinari, que comptarà amb distintes vies d'accés, terrasses...

—D'aquest projecte, tu n'ets el cap visible, però, ¿hi algú més?

—Sí, gent molt coneguda de Barcelona, però, de moment, no estic autoritzat per dir-ne els noms.

—¿I de la remodelació de la nau, qui se n'ocupa?

—Un arquitecte, en Pere Mora, una interiorista, la Pilar Mangrané, i dues decoradores: l'Àngels Jover i la Sílvia Gubern.

—Deies que heu llogat el local...

—Sí, de moment, sí. Aquest és un món molt canviant i no m'interessa embrancar-me amb inversions immobles. Estem fent un pas en el buit: Potser anirà de puta mare o potser ens estavellarem. No ho sé. L'únic que sé és que faig el que em ve de gust fer. □

Víctor Jou: «L'avi d'aquesta història»

Àngels Pera

Víctor Jou, enginyer industrial, 48 anys (molt ben posats, tot s'ha de dir), no és amic de sentimentalismes inútils ni de plans cridaners. Quan, aviat farà catorze anys, va llogar el magatzem que transformaria en la seu de Zeleste, tenia ben clar quina feina havia de fer. I la va fer.

En una època caracteritzada per l'abundància de coses a dir i per la falta de mitjans per expressar-les, Zeleste va actuar com a catalitzador, va donar sortida professional a tothom que aleshores començava a moure's dins el món de la música d'avantguarda: des de Loie y Manuel, Oriol Tramvia, Pau Riba, passant per l'Orquestra Platea —amb Ricardo Solfa de microfonista— fins a la Dharma, Música Dispersa, Gualberto... De fet, segons Jou, la moguda, se la van inventar tots ells a Zeleste.

Passada l'eufòria dels primers anys, la clientela *hippy* i progre que hi abundava va començar a emigrar cap als nous bars moderns i postmoderns que proliferaven a l'Eixample barceloní, alhora que, posant-se al dia, es re-

convertia deixant de banda les xiruques i les melenes per una nova imatge de «politesse» urbana. Va ser a partir d'aleshores que Zeleste, amb dos remodelacions pel mig, allotjava, cada nit, una fauna diversa i heterogènia: xapersos i gais, quadragenaris nostàlgics que després del recorregut habitual hi anaven a buscar un «polvo» incondicional, punkis plens fins a les orelles de Xibeca, progre i hippies sense reconvertir...

Víctor Jou, cansat de repetir la mateixa pel·lícula catorze anys seguits, té ganes de tirar endavant un nou projecte, totalment diferent al que s'ha vist fins ara. Ha tancat la vella sala sense enrenou ni melangia i està treballant en la remodelació d'una nau industrial al Poble Nou, que albergarà el nou Zeleste.

Amb aquesta història, Víctor Jou sap que se la juga, però està convençut que fa el que ha de fer, és a dir, el que li ve de gust. Creiem que no s'equivoca: per alguna cosa ell és «d'avi d'aquesta història». □